

PASARETI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. szeptember 13.
(csütörtök)**

Horváth Géza

HABAKUK HITE

Énekek: 77,1.2.7.8; 475

Alapige: Hab 1,1-5

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel dicsőítünk és magasztalunk Téged, az egyedüli Urat, az élő Istent, akiről valljuk, hogy Hozzád fogható nincsen. Köszönjük, hogy a zsoltáríró is eljutott oda a kétségei, panaszai, keservei, szomorúságai után, hogy belenézett a Te csodáidba, amit régen te műveltél. Belenézett azokba az irgalmas cselekedetekbe, amely a népet hordozta, tartotta, tovább vitte, megtisztította, megújította, és nem tudott mást a zsoltáríró sem, csak ahogyan énekeltük, így szólt: „Szent vagy cselekedetidben.”

Mennyivel többünk van már nekünk, akik vissza tudunk nézni karácsonyra, húsvétra, pünkösdre, mennybemenetel csodájára! Mennyivel többünk van nekünk, akik tudunk arról, hogy Jézus Krisztus megjelent testben! Magasztalunk Téged, Urunk, hogy golgotai kereszthalálával örökre tökéletessé tette a megszenteltek.

Kérünk Téged, hogy ma este is növeld a mi hitünket. Kérünk Téged, hogy csendesíts el az ige körül. Olyan sok zaj volt a mai napon is, ami körülött bennünket, de lehet, hogy nemcsak körülöttünk volt zaj, hanem bennünk is. Kérünk Téged, hogy nyisd meg az égi béke szép honát a számunkra, miközben halljuk a Te igéd üzenetét. Jézus Krisztus nevében kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Habakuk próféta könyve 1. fejezetéből, az első öt verset olvasom: „*A teher, a melyet Habakuk próféta látott. Meddig kiáltok még, oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! Miért láttatsz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózta be az igazat,*

azért származik hamis ítélet! Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnék!”

Kedves testvérek, néhány héten át a kispróféták iratait olvassuk a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint. Tudom, hogy sokak számára nem ezek a legkedvesebb bibliai iratok, mert ezekből a könyvekből csak egy-két olyan nagyon ismert ige van, amelyet ismerünk, aztán a többivel nem tudunk mit kezdeni. Pedig, ha figyelmesek vagyunk, és csendben kérjük a Szentlélek vezetését, hogy nyisson szívet és értelmet, akkor itt is például nagyon szépen belelátunk Habakuk próféta lelki életébe. Nagyon sokat tanulhatunk abból is, amikor néhány versen keresztül meglátjuk azt, hogy Habakuk próféta milyen lelki életet élt.

Én ma este négy dologról szeretnék röviden szólni, amit mindenképpen látnunk ezekből a versekből, Habakuk próféta életéből. Ebből a könyvből csak két ige lehet ismerős azoknak, akik felületesen ismerik a Szentírást. Az egyik: az igaz ember hitből él – ezt Pál apostol idézi a Rómabeliekhez írt levelében, és tudjuk, hogy Luther ezt találta meg a reformáció hajnalán: „... az igaz ember hitből él.” A másik ige, amelyet ismernek általában a Bibliát olvasó emberek, a 2. fejezetben van, amikor arról beszél Habakuk, hogy „örhelyemre állok”. Ezt általában lelkészbeiktatáskor szokták előszeretettel olvasni, hogy „*Örhelyemre állok, megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám.*” Ez a két ige az, amit Habakuk próféta könyvéből kiemelünk, de ettől sokkal gazdagabb és sokkal értékesebb számunkra Isten ígéje innen.

Egy kicsit sajnáltam is, hogy az ígét nem magyarázzuk úgy, ahogy Kálvin tette, hogy vette a Mózes 1. könyve 1. fejezetétől a Jelenések könyve 22. fejezetéig végig, egy-egy bibliai szakaszt, vagy egy-egy perikópát elolvasott, és így mentek tovább. Arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha minden nap lenne istentisztelet, mert akkor minden nap az aznapi részt el tudnánk olvasni. Mivel nincsen, ezért csak azt tudjuk tenni, hogy egy-egy ígét megnézünk, és abból próbálunk az egész könyvre, most például Habakuk próféta könyvének három fejezetére rávilágítani, hogy mit is olvasunk ebben a kis könyvben.

Habakuk könyve, Kr.e. 600 körül íródott, amikor a babiloni fogság már igazán fenyegette Júdát, a megmaradt déli országrészt. Habakuk próféta könyvéből az a négy dolog, amit szeretnék elmondani a testvéreknek ma este, az így hangzik: először is azt látjuk, hogy Habakuk egy nagyon komoly hívő ember volt. Majd elmondom, hogy miért fontos ezt kiemelni, mert, ahogy a könyve kezdődik, az sokaknak talán megdöbbenő, és azt mondják: hol van itt a hit? A második, a harmadik, a negyedik szinte ebből következik. A második, ami következik abból, hogy ő hívő ember volt az, hogy ő imádkozó ember volt. A harmadik megint csak ebből következik, hogy mivel hívő ember volt, imádkozó ember volt, ezért hűséges, kitartó ember volt. A negyedik, amely szintén benne van ebben a néhány versben, amit felolvastam az, hogy Habakuk érzékeny volt a környezete lelkiállapotára. Tehát, nemcsak önmagával foglalkozott, hanem a környezetének a lelkiállapota sem volt számára közömbös.

Először is: lássuk meg azt, hogy Habakuk hívő ember volt. A 3. fejezetben olvassuk, hogy lévita származású, sőt lévita énekes volt.

„*Meddig kiáltok még óh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt és nem szabadítasz meg!*” Amikor ezt valaki elolvassa, akkor azt mondja: kérem, ez a Habakuk, egy hitben elbizonytalanodott ember! Ez egy olyan ember, akinek, ha volt is hite, de lám, megingott benne! Ez egy olyan ember, aki Istent talán kérdőre vonja, és azt mondja neki: meddig nem hallgatsz meg? Kiáltozom hozzád, és nem szabadítasz meg! De nem így van, mert hogyha elolvassuk az ígét és az egész Habakuk könyvét, akkor tulajdonképpen nem pöröl itt Habakuk az Úrral. Nem hitelenség van itt, mert nem azt mondja Habakuk, hogy „nem hallok, amit mondok”, hanem azzal kezdi a 2. verset: *meddig* nem hallgatsz meg?

Tehát, Habakuk számára az nem kérdéses, hogy Isten meghallgatja, hanem az a kérdés, hogy *mikor* válaszol Isten. A hitetlen ember számára az sem tudatos, hogy Isten meghallgat bennünket. A hitetlen ember kételkedik Istenben. Habakuknál szó sincs ilyenről. Ő csak abban kételkedik, azt nem tudja, hogy mikor válaszol rá, mert abban is egészen biztos, hogy válaszol. Hadd hozzak példát arra, hogy a Bibliában több ilyen is van! Az egyik ilyen kritikus eset Ábrahám története, amikor Ábrahámnak Isten megmondja, hogy fia lesz, és ő kételkedik. De Ábrahámról mégis azt mondja az Újszövetség, hogy nem kételkedett. Azért, mert Ábrahám Istenben nem kételkedett, csak önmagában. Nem azt mondja, hogy „Isten ezt nem teheti meg”, hanem azt: én már száz éves vagyok, az én feleségem pedig már kilencven éves. Hát egy száz éves, meg egy kilencven éves embernek hogyan lehet gyermeke?

Ábrahámról a Biblia nem jegyzi meg sehol, legalábbis, amikor a hithősök között olvassuk, amikor az Újszövetség értékeli Ábrahámot, szó nincs róla, hogy Ábrahám kételkedett, csak nem tudta, hogy ez hogyan fog végbemenni. Teljesen más bizonyosnak lenni a végcélban, csak az odavezető utat nem ismerni; és teljesen más az, amikor a hitetlen a végcélra is megkérdőjelezi, nemhogy az odavezető utat! Vagy ilyen az Újszövetségben Mária, amikor ő is hall egy ígéretet, és Mária nem azt mondja, hogy ez lehetetlen, hanem azt, hogy „hogyan fog ez megtörténni”? Ő sem az Istenben kételkedik, hanem abban, hogy ha ő férfivel még nem hált, hogyan történhet meg! Tehát, Mária sem abban kételkedett, hogy ez meglesz, hanem a hogyanban: nem ismerem az odavezető utat! Ilyen a Bibliában Habakuk is, hogy nem látja az odavezető utat, és ezt kérdezi: mikor fog Isten válaszolni? Tehát, nem az, hogy nem hallja vagy nem hallgatja meg Isten az imádságát – ebben nem kételkedik, csak abban, hogy mikor fog neki válaszolni. Tudjuk, hogy van, amikor Isten csak később válaszol, de egy biztos, hogy a maga idejében. Amikor arra az idő elérkezett, mindig akkor cselekszik. Ezért hivatkozik Isten mindig az Ő cselekedeteire, mert mindig akkor cselekszik, és mindig akkor ad választ, amikor annak eljön az ideje. Lehet, hogy ezt nem fogjuk meglátni; lehet, hogy ezt nem érzük meg testben, ebben a földi világban, de mindenesetre ez így lesz.

A második az, hogy Habakuk imádkozó ember volt, mégpedig kitartóan imádkozó ember, és ez mielőttünk nagy példa, mert a ma embere általában nem kitartó. Látjuk a fiatalokon, látjuk a közép korosztályon is. Talán még az idősek megszokták annak idején, hogy ha valamit elkezdünk, kitartónak kell lenni, de bizony, valljuk meg őszintén, hogy már a mi generációnk sem olyan nagyon kitartó. És amikor azt mondja Habakuk: „*Meddig kiáltok még óh Uram!*” – akkor ez azt jelenti, hogy ő folyamatosan kiáltott az Úrhoz. „*Meddig kiáltok... és nem hallgatsz*

meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg!” Tehát, nagyon világosan láthatjuk, hogy ez az ember kitartó volt az imádkozásban. Megérti, hogy a környező népeket Isten a büntetés eszközévé tette. Majd ebben a fejezetben fogjuk látni később, hogy megért dolgokat Habakuk, mert az imádkozó ember, ha nem is kap rögtön választ Istentől az imádságára, de meg fog érteni hitbeli dolgokat, meg fogja érteni az Isten útját. Habakuk könyve ezért nagyon szép.

Azért énekeltük a 77. Zsoltárt – nem tudom, hogy a testvérek figyelték-e, hogy pontosan ezeket a verseket kértem, hogy énekeljük –, mert ugye a 2. versben az van: „Lelkem nagy bánatba esett, Minden vigasztalást megvet, Az Isten rettent engem, Ha róla emlékezem. Noha Istennek szívemben Panaszlok nagy ínségemben, Lelkem mégsem találhat Semmiben nyugodalmat.” Itt azonban nem fejezhetjük be az éneklést, hogy lelkem nem találhat semmiben nyugodalmat!

A 7. versben viszont ez áll: „De meggondolám ismétlen, miket míveltél régen: A te nagy csudáidat, Miket sok ember látott. Csudáidról gondolkodva, Miket láték dolgaidba’, Elmélkedém erősen, Végre szólék ekképen:” Tehát, azt mondja a zsoltáríró: végül így szólok. Nem az a lényeg, hogy hogyan kezdődött, hogy mit szólt előtte, hanem az, hogy mire jut! Azt mondja, hogy erre jutottam: „Ó, erős és kegyes Isten, Szent vagy cselekedetidben...” – és elkezdi magasztalni az élő Istent. Hát nem csodálatos, Habakuknak ilyen gyötrelmei vannak, hogy Isten mikor válaszol neki, de végül eljut oda, hogy Isten egész biztos fog válaszolni! Legyen ez számunkra bátorítás, tanítás és igazság!

A harmadik: ennek az embernek a hűsége. Nemcsak az imádságban volt hűséges, hanem abban a szolgálatban is, amibe őt az Úristen állította. Ezt a 2. fejezetben így olvassuk: „*Órhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában.*” Tehát, azt látjuk, hogy az imádság párbeszéd Istennel. Azt mondja: figyelek, hogy mit szól hozzám, és én mit feleljek Neki. Már az 1. fejezetben is megszólal Isten válasza, azért olvastam az 5. verset; az imádság nem bizonyos szövegek ismételt elmondása, hanem az imádság az Úrral való élő kapcsolat és folyamatos párbeszéd. A hűségeseket Isten különösen is számon tartja, az ilyeneket, akik azt mondják, hogy „az órhelyemre állok”.

Az utóbbi időben több olyan beszélgetésem volt szolgálatban állókkal is, akiknek a Zsidókhoz írt levélből kellett idéznem ezt az ígét: „*De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elvesszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.*” Isten azt mondja, hogy aki pedig „*meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem.*” Habakuk erős ember volt, és bizonyára az Isten szeretete tette őt ilyen erőssé, mert azt mondja: én nem fogok elmenekülni! Olyan megdöbbenő, testvérek, hogy a lelki szolgálatban lévők is, ha van egy kis nehézség, már menekülnének! Ha van egy kis nehézség, akkor már abbahagyják. Ha van egy kudarc, már felmondanak vagy nyugdíjazásukat kérik az Úr szolgálatából! Habakuk meg azt mondja: odaállok az órhelyemre. Ha Isten engem itt őrségbe állított... azt mondja: „*megállok a bástyán*” – csodálatos kép ez a Bibliában – „*és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám.*”

Az órhelyen általában azért szoktunk lenni – én is voltam katona; menni kellett a toronyba három órát ott elücsörögni –, az órhelyre azért állítottak valakit,

hogy a forgalmat nézze: hányan mennek ki, hányan jönnek be. Azt mondja Habakuk: én odaállok az őrhelyre, de nem azért, hogy a forgalmat nézzem, hanem azért, hogy figyeljek az Úrra! Mert akkor tud valaki igazán figyelni az Úrra, ha azon a helyen van, ahová Isten őt rendelte; az őrhelyen van. Azt mondja: *„Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám.”* Tulajdonképpen az imádsága éppen ilyen őrhely. A mi imaszobánk is egy őrhely, mert ott lehet igazán figyelni arra, hogy mit mond az Úr, és mit válaszoljak rá; mit mondjak Neki.

Tehát, Habakuknak lelki állóképessége van. Nézzük meg, hogy nekünk, vajon milyen a lelki állóképességünk? Mennyire veszünk dolgokat félvállról? Mennyire hagyjuk abba, ha valami nem sikerül vagy nem tetszik, vagy mennyire vagyunk kitartóak a lelki életben és az imádságban?

Negyedszer, amit Habakuk életében látunk; azt mondja: *„Miért láttatsz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorogatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózza be az igazat, azért származik hamis ítélet!”* Ebből az igéből az a bibliai üzenet árad felénk, hogy Habakuk, nemcsak hívő ember volt, nemcsak imádkozó ember volt, nemcsak hűséges ember volt, hanem a környezete iránt érzékeny ember is. Tehát, ami őt körülvette: annak a környezetnek, a népnek a bűnei, őt nem hagyták nyugton és nem hagyták békében. Azt mondja: látom, hogy hamisan ítékeznek; látom, hogy inog a törvény, vagyis, hogy törvénytelenység van; megvesztegetik a bíróságot; a bírók úgy hoznak ítéletet, hogy ki fizet többet; a szegényt elnyomják, a nyomorultat mindig hátra teszik, és azt mondja: gonosz hálózza be az igazat.

Vagyis, Habakuk, mint hívő ember, a környezete bűnei iránt ilyen érzékeny volt; mert a hívő ember soha nem mondhatja: engem ez nem foglalkoztat, mert én nem benne élek! Benne élünk a világban. Benne élt a világban Habakuk is, és Lótról mit mond a Biblia? Azt, hogy gyötörte az ő igaz lelkét. Már pedig, ha a Biblia ezt mondja, akkor ez igaz! Tehát, Lót a miatt, ami Sodomában volt, úgy látszik, hogy gyöttrődött. Nemcsak arról van szó, hogy beolvadt, hanem arról is, hogy gyöttrődött. Tehát, a hívő ember soha nem vonulhat ki a környezetéből!

Évekkel ezelőtt történt, hogy bejött hozzám valaki és azt mondta, hogy ő nem megy el dolgozni. Kérdezem: miért? Mert a munkahelyeken nincsenek hívő emberek, és ő csak olyan helyen akar dolgozni, ahol hívő emberek vannak. Neki az Úr azt adta, hogy olyan helyen ne dolgozzon, ahol világiak vannak! Hát, mondom: akkor próbálj keresni, de ilyen munkahelyet nemigen fogsz találni! Ott van a hívő szívben – egy hívő atyafi volt –, hogy ő nem megy bele a világba. Habakuk meg benne élt, mert tudta, hogy mi történik a világban. Tudta, hogy mi van a bíróságon; tudta, hogy inog a törvény; tudta, hogy elfordítják az igaz ítéletet.

Tehát, a hívő ember, igenis a világ dolgai iránt érdeklődik, mert ezt is megbeszéli az Úrral! Figyeljétek meg, hogy főleg választások idején a hívő embereket ki akarják zárni, hogy a hívő ember ne politizáljon! A hívő ember ne foglalkozzon azzal, hogy mi van az országban, mi van itt, mi van Európában, mi van a világban! Ravasz László mondatát szoktam erre idézni, ahogy Ravasz püspök úr elmondta: „De, a hívő ember politizáljon, mert a politika azt jelenti, hogy a köz javát kere-

sem!” Persze, aztán hozzátette azt is, hogy ne pártpolitizáljon a hívő ember, de a politika azt jelenti, hogy a „köz javát keresem”. Hogy kereshetem a közösség javát a legjobban? Hát nem úgy, hogy imádkozom? Habakuk úgy kereste a köz javát, hogy elkezdett imádkozni: Uram, inog a törvény; a bírók elfordítják az ítéletet! Kereshetjük mi a köz javát? Hogyne! De honnan tudjam, hogy mi a közjó, ha nem vagyok benne a közben, és nem tudom, hogy mi az aktualitás?

Milyen szép, hogy Habakuk ilyen példát ad nekünk! Nem tud azonosulni a bűnnel – mert a hívő sosem tud azonosulni vele. Nem azt mondja: nekem kelle-ne lejjebb adni egy kicsit, mert nagyon szigorú a mérce, nagyon magasra tettem, hanem azt mondja, hogy „elkezdek imádkozni”! Miért imádkozott Habakuk? Azért, mert tudta, hogy Isten Ura a világnak is. Tudta, hogy nemcsak az Ő népe felett úr az Úr, hanem ott is, ahol elfordítják a törvényt, ott is, ahol hamis az ítélet. Ott is Isten az Isten! Ezért azt mondja: Uram, ez Rád is tartozik! Nem azt mondja, hogy ezek ilyenek, meg olyanok, hanem azt mondja: Uram, ez rád is tartozik! Lásd meg, cselekedj, lépj közbe, mert Te tudsz egyedül cselekedni! Te tudsz egyedül közbe-lépni!

Tehát, a hívő ember, mindig felelősséget érez a környezete iránt. Bántja annak elesettsége, annak istentelensége és lelki állapota. Azt mondja Habakuk, figyeljük meg ezt a kifejezést: a hamis ítélet a szeme előtt van. A szeme előtt van, de nem a szívében. Amit olvasunk, arról azt mondja Habakuk, hogy az a szeme előtt játszódott le, de azt mondja: ez nincs bennem. A szívében ez nincsen; ő et-től mentes, csak a szemével látja. Milyen csodálatos, hogy a világ nem szűrődött be az életébe, csak látta annak a realitását!

A reformátorok azt mondták annak idején, hogy többek között ez is egy pél-da arra, hogy van örök élet, mert az a sok igazságtalanság, amiről Habakuk is be-szélt, meg az Isten prófétái beszéltek, az egyszer el fog tűnni, helyre fog állíttatni, és Isten igazsága tündökölni és ragyogni fog. Itt a bűn miatt ez nem lehet meg, de a mennyben, az örökkévalóságban, az Isten igazsága helyreállíttatik és tündö-kölni fog. Tehát, Isten felel Habakuk imádságára is. Felelni fog, csak nem akkor, amikor a próféta gondolja.

A csendeshéten elmondtam azt a verset, illetve csak az utolsó pár sorát, amit a Baár-Madas Gimnázium hirdetőtábláján olvastam a nyáron. Valahogy úgy hang-zott, hogy valaki felsorolja, hogy mit kért Istentől és nem kapta meg, és a végén van két mondat: semmit nem kaptam meg, amit kértem, de mindent megkaptam, amire szükségem volt. Ez csodálatos, amikor valaki eljut ide: igaz, hogy nem azt kaptam, amit kértem, de azt kaptam, amire szükségem volt! Ha valaki az Úré, ha valaki kitartó imádkozó és hűséges, és az őrhelyére áll, ha valakit még a környe-zetének az elesettsége is bánt, az tudja meg, hogy Isten megadja neki azt, ami szük-séges! Ezért lehetünk nagyon boldogok, ezért lehet a szívünk nyugodt és ezért él-hetünk békében. Adja az Úr, hogy így legyen! Ilyen Habakukok legyünk mi is, akik hasonlóan tudjuk az Úr elé vinni kéréseinket, kívánságainkat! Akkor „az Isten-nek békessége, mely minden értelmet felül halad” – nem azt mondja az ige, hogy megadja, hanem – „megőrzi szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban”, a mi Urunkban.

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük Neked, hogy figyelmezhettünk az ilyen életekre a Bibliában, a hétköznapiakban is, akik kitartóan, hűségesen Előtted álló, Veled járó, tetszésre élő, imádkozó emberek voltak, mint Habakuk is. Kérünk, hogy tégy bennünket állhatatossá! Mutasd meg az őrhelyünket, ha nem tudnánk, hogy hol van!

Bocsáss meg sok menekülést! Bocsásd meg, hogy sokszor elhagytuk az őrhelyünket, nem vettük komolyan a feladatot, amire hívtál, ahová állítottál. Bocsásd meg, hogyha meghátráltunk. Kérünk Téged, hogy újíts meg bennünket, Seregek Istene! Kérünk Téged, hogy áldj meg bennünket ilyen lelkülettel, amikor Eléd tudjuk vinni még a környezetünk dolgait is. Bocsásd meg, hogy sokszor csak a saját magunk dolgait visszük Eléd, meg legfeljebb a családjunkét, szeretteinkét, barátainkét, ismerősökét, egy-egy betegnek az ügyét. Bocsásd meg, hogy olyan keveset imádkozunk a környezetünkért, ezért a hitetlen világért, pogányokért. Keveset imádkozunk a felettes hatóságért, vezetőkért; sokkal inkább szeretjük őket bírálni, kritizálni, szidni. Kérünk Téged, taníts meg biblikusan élni, tetszésedben járni, hogy hadd tudjunk imádkozni királyokért és minden felettes hatalomért. Kérünk Téged, könyörülj meg rajtunk.

Hadd imádkozzunk szeretteinkért is ezután! Hadd imádkozzunk a gyülekezetért, betegekért, megfáradtakért, gyászolókéért, terheket hordozókért, kicsinyekért, nagyokért, iskolába menőkért. Kérünk Téged, fogadd el hálánkat, hogy minden nap kegyelem és ajándék a mi számunkra Tőled.

Ámen.

475. ének

1. „Imádkozzatok és buzgón kérjete!”
Bűnös voltunkért, Uram, ó, ne vess meg!
Tiszta szívet és Szentlelket adj nekünk,
Hallgass meg Fiad nevébe', ha kérünk.

2. Keressetek buzgón és megtaláltok! –
Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok
Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nekünk
Égi utunk, igazságunk, életünk!

3. Zörgessetek buzgón Isten ajtaján! –
Elfáradtunk, Uram, e világ zaján;
Ó, nyisd meg az égi béke szép honát,
Add, hogy zenghessünk örök halleluját!

77,1.2.7.8 ének

1. Az Istenhez az én szómat,
Emelém kiáltásomat;
Hogy felkiálték hozzá,
Beszédem meghallgatá.
Mindennémű szükségemben
Reménységem csak az Isten;
Éjjel kezem feltartom,
Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,
Minden vigasztalást megvet,
Az Isten rettent engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szívemben
Panaszlok nagy ínségemben,
Lelkem mégsem találhat
Semmiben nyugodalmat.

(...)

7. De meggondolám ismétlen,
Miket míveltél régenten:
A te nagy csudáidat,
Miket sok ember látott.
Csudáidról gondolkodva,
Miket láték dolgaidba',
Elmélkedém erősen,
Végre szólék ekképen:

8. Ó, erős és kegyes Isten,
Szent vagy cselekedetidben,
És sehol senki nincsen
Hozzád hasonló Isten.
Csuda, Isten, a te dolgod,
Amint gyakran megmutatod,
Minden népek jól látják,
Nagy voltát hatalmadnak.